

Vida Gergely

Vámbéry tér, Dunaszerdahely

(egy tavaly nyári délután történetekről)
*a lenvászón lenge modern shortomban voltam
 s azt a világos Nike polót viseltem
 mit nemrég nem is tudom kinek ajándékoztam
 a Vámbéry tér-ben fagyaltoztam
 mikor egy ravaszdi s oly hunczut dialóg
 a fülembé hirtelen belelóg
 a-melynek fő állítmányát
 poén s hatás kedvéért
 csak a strófa végső csücskén sütöm el
 még meg is kurziváltan
 de látom már ez nem az a strófa*

*mert tapasztalatom e tekintetben
 egyelőre bevallom szinte egy szüzé
 mert agyamban valahogy
 tekervényesen lelhető fel a kellő szüzsé
 s csak idővel engedek a tömör-kénynek
 és ahogy általában is a históriában
 az agy-tudat forgó motra
 a szárnyas-idő kloáka-labyrinthjából
 az élményt valahogy mindig-is elő-kotra
 hely! jelentősen dögledez
 ember tervez isten végez
 gondoltam ez meg kivé szólja magát
 miután lassultam lassan majd
 meglapultam ostgyám megett
 inkognitómat féltve
 az egyik rendőr a másiknak
 mert két rendőr beszélget
 hogy az óvónéni kérdezte hogy
 milesztek bazzeg gyerekek ha nagylesztek
 a szava gyorsan nyersen ért
 mindenki saját szerencséjének a tojása*

lényegében én erre figyeltem föl

*mindenki hogy kozmonauta meg
 űrhajós meg hercegnő király
 meg vadakat terelő juhász
 de erre a másik ovizsaru be-szól*

fonákmód röhögve hogy „lyuk-Ász“
s az első hogy ő már akkor oly-korban
tudta hogy hol van a kutyá elásva
roka.com
s a terünkben ez csak úgy egyetemessé tárgult
akár Maya Gold lika
 nőgyógyász

Medence

zsánerképvázlat mellékalakkal

Volt valami furcsa a böglyök távolmaradásában.

Mintha rám szabadították volna, ők ketten,
 oly körütekintően növesztett, leplezetlen intimitásuk,
 valahonnan a medence remegő vízfelszíne alól,
 ahol a bűnt,
 mely az egészen nevetséges perpatvart előidézte,
 az anya ellen kétséget kizáróan elkövették,

nem mintha e felszín felszínként lenne azonosítható,
 hisz olyan kristálytisza, átlátszó ez a néhány
 köbméter víztömeg,

de veszekedésükbe, úgy képzelem, nem engedhetnének be
 senkit,
 megtámadtatásom nem is *a* személyemnek szólt tehát,

hanem talán annak, aki
 a műanyag nyugágyon
 még csak nem is feküdt,
 ült csupán, háttal a napnak
 Simmel *Rembrandt*-jét olvasva,
 de szemben a medencének,

végtére odalépek a lépcsőhöz,
 gyermekem anyjának dühéből
 kiemelem magát a gyermeket,
 hogy megtöröljem s a házba kísérve
 közöljem úgymond a jogait,

miközben azon vacillálok, miképpen válhatnék
 cinkosává mindkettejüknek,
 vagyis hogy miképpen áruljam el egyszerre
 mindkettőt.